

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Lenky Matyášové, Ph.D. a JUDr. Jakuba Camrdy, Ph.D. v právní věci žalobce **M. H.**, zastoupeného Mgr. Martinem Chrásteckým, advokátem se sídlem Zlín, U Sokolovny 121, proti žalovanému **Krajskému úřadu Zlínského kraje**, se sídlem Zlín, Tř. T. Bati 21, v řízení o kasační stížnosti žalobce jako stěžovatele proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 31. 1. 2011, č. j. 57 A 81/2010 - 41,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Odůvodnění:

Rozhodnutím správního orgánu I. stupně – Magistrátu města Zlína, odboru občansko-správního ze dne 10. 6. 2010, č. j. MMZL-74733/2009/OOS-2591/09-SK-PŘ, byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích ve smyslu § 22 odst. 1 písm. e) bod 1. zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, v platném znění (dále jen „zákon o přestupcích“), neboť dne 19. 8. 2009 v 15:40 hod v obci Zlín – Malenovice u benzínové čerpací stanice Shell řídil automobil tovární značky VW transportér RZ X v době, kdy nebyl držitelem příslušné skupiny a podskupiny řidičského oprávnění a tím porušil § 3 odst. 3 písm. a) zákona 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu).

Správní orgán I. stupně za výše uvedený přestupek žalobci udělil pokutu podle § 22 odst. 4 a § 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve výši 25 000 Kč a

podle § 22 odst. 4, § 11 odst. 1 písm. c) a § 14 odst. 1 téhož zákona zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 12 měsíců ode dne nabytí právní moci rozhodnutí a dále povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1000 Kč.

Žalobce proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal odvolání, které Krajský úřad Zlínského kraje, oddělení dopravy a správních agend, jako odvolací orgán rozhodnutím č. j. KUZL – 46841/2010, sp. zn. KÚSP – 46841/2010/DOP/Od ze dne 9. 7. 2010 (dále též „rozhodnutí žalovaného“) zamítl.

Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce žalobou u Krajského soudu v Brně. Krajský soud žalobu neshledal důvodnou, proto ji ve smyslu § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“), zamítl, když dospěl k závěru, že správní orgán dostatečným způsobem zjistil skutečný stav věci, vyhodnotil získané důkazy a věc správně posoudil. V odůvodnění rozhodnutí krajský soud uvedl, že se žalobce nemůže zhostit své odpovědnosti za přestupek tím, že nepřevezme rozhodnutí správního orgánu o zamítnutí jeho námitek proti záznamu bodů v registru řidičů, o kterém věděl, že musí být vydáno a předpokládá, že nedošlo k jeho postižení za dosažení 12-ti sankčních bodů.

Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) včasnou kasační stížnost z důvodu dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., tedy z důvodu nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky krajským soudem v předcházejícím řízení, dále z důvodu vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo, že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit a dále z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení

Žalovaný se ke kasační stížnosti stěžovatele nevyjádřil.

Pro dokreslení skutkového stavu Nejvyšší správní soud ze správního spisu uvádí následující skutečnosti:

Stěžovatel ke dni 10. 6. 2008 dosáhl celkového počtu 12 bodů v bodovém hodnocení řidičů porušením povinností stanovených zákonem o silničním provozu.

Oznámení o dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení a výzvu k odevzdání řidičského průkazu v důsledku pozbytí řidičského oprávnění stěžovatel převzal osobně na evidenci řidičů Magistrátu města Zlín dne 20. 8. 2008 (č. l. 12 správního spisu).

Následně stěžovatel podal proti provedení záznamu bodů v registru řidičů písemné námitky, které byly doručeny Magistrátu města Zlína dne 26. 8. 2008 a stěžovatel byl Magistrátem města Zlína, odborem dopravy a silničního hospodářství vyzván přípisem ze dne 4. 9. 2008, k seznámení se s podklady pro rozhodnutí. Výzva byla stěžovateli zaslána na adresu K. 248, Z. 1. Stěžovatel výzvu osobně převzal dne 12. 9. 2008 a dne 24. 9. 2008 se dostavil na Magistrát města Zlína a se spisem se seznámil. Magistrát města Zlína dne 3. 10. 2008 pod zn. MMZL 54457/2008 rozhodl o námitkách stěžovatele proti záznamu bodů v registru řidičů a shledal je nedůvodné a proto je zamítl a provedený záznam bodů v evidenční kartě řidiče potvrdil. Rozhodnutí o zamítnutí námitek tento správní orgán zaslal stěžovateli prostřednictvím České pošty, a.s. na adresu jeho trvalého pobytu - K. 248, Z. 1. Na zásilce je uvedena adresa odesílatele: Magistrát města Zlína, náměstí Míru 12, Odbor dopravy a silničního hospodářství, pracoviště Prštné, L. Váchy 602, 761 40 Zlín. Stěžovatel jako adresát nebyl zastižen dne 7. 10. 2008, poštovní zásilka byla uložena a připravena k vyzvednutí od 7. 10. 2008, výzva k vyzvednutí uložené poštovní zásilky s poučením o právních důsledcích nevyzvednutí nebo odmítnutí převzetí zásilky byla zanechána, jak vyplývá z vrácené zásilky založené ve správním spisu. Na vrácené zásilce je uvedeno jméno, příjmení a podpis doručovatele. Stěžovatel si doporučenou písemnost s uvedeným rozhodnutím v úložní době u provozovatele poštovních služeb nevyzvedl a písemnost se po marném uplynutí lhůty vrátila správnímu orgánu. Zásilka byla připravena k vyzvednutí ode dne 7. 10. 2008, ode dne následujícího začala běžet zákonná desetidenní lhůta určená k vyzvednutí písemnosti. Posledním dnem lhůty byl den 17. 10. 2008. Tímto dnem byla zásilka s rozhodnutím o zamítnutí námitek řádně doručena za použití institutu zákonné fikce doručení dle § 24 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu. Ode dne 18. 10. 2008 začala plynout zákonná lhůta 15 dnů k podání případného odvolání proti tomuto rozhodnutí. Odvolání podáno nebylo a rozhodnutí nabylo dne 4. 11. 2008 právní moci. Od toho dne nebyl stěžovatel držitelem řidičského oprávnění.

Nejvyšší správní soud vázán rozsahem a důvody podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.) přezkoumal napadený rozsudek a dospěl k závěru, že projednávaná kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatel již v žalobě namítal nedostatečně zjištěný skutkový stav správním orgánem. Aby mohl být přijat závěr správního orgánu o zavinění ve formě nevědomé nedbalosti, musel by se správní orgán nejprve vypořádat s jednotlivými definičními znaky této formy zavinění, a to s okolnostmi případu, osobními poměry obviněného, objektivní možností obviněného vědět o protiprávních následcích svého jednání a existencí či absencí povinnosti obviněného o těchto následcích vědět. Stěžovatel v žalobě taktéž argumentoval, že správní orgán neprováděl žádné dokazování směřující ke zjištění okolností případu a k osobním poměrům obviněného, a že v rozhodnutí správního orgánu absentuje jakákoliv úvaha ohledně těchto okolností.

Tuto námitku neuznal krajský soud důvodnou, naopak dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí žalovaného vychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci v souladu s § 3 zákona č. 500/2004 Sb. Spáchání přestupku bylo, podle něj, stěžovateli prokázáno. S tímto závěrem krajského soudu stěžovatel nesouhlasí a v kasační stížnosti krajskému soudu vytýká nesprávné závěry v tomto směru.

Podstata jeho kasačních námitek spočívá v tom, že i když k naplnění skutkové podstaty přestupku podle platné právní úpravy stačí zavinění z nedbalosti, v jeho případě nebyla prokázána ani nedbalost nevědomá, takže se přestupku nedopustil. Nedbalostní zavinění je vymezeno při neexistenci volní složky jenom pomocí složky vědění. Správní orgán se měl vypořádat s jednotlivými definičními znaky nevědomé nedbalosti, a to s osobními poměry stěžovatele, objektivní možností stěžovatele vědět o protiprávních následcích svého jednání a rovněž existencí či absencí možnosti stěžovatele vědět o protiprávních následcích svého jednání a rovněž existencí či absencí povinnosti stěžovatele o těchto následcích vědět. Správní orgán neprováděl podle stěžovatele žádné dokazování směřující k zjištění okolností případu a k osobním poměrům stěžovatele a rovněž absentuje jakákoliv úvaha ohledně těchto okolností. Jestliže rozhodnutí o zamítnutí námitek proti záznamu bodů v registru řidičů nebylo doručeno do vlastních rukou stěžovateli a namísto toho bylo doručeno fikcí, pak bylo třeba zkoumat okolnosti a důvody, pro které se mu nepodařilo rozhodnutí doručit. Podle stěžovatele u spáchání přestupku podle § 22 odst. 1 písm. e) bod 1. zákona o přestupcích musí existovat alespoň minimum vůle řídit motorové vozidlo bez řidičského oprávnění, přičemž tato vůle u stěžovatele nebyla, neboť nevěděl zda, kdy a jak správní orgán o jeho námitkách rozhodl. Konkrétně stěžovatel nesouhlasí se závěrem krajského soudu, že nebylo povinností správního orgánu zjišťovat, proč si v úložní době zásilku s rozhodnutím o zamítnutí námitek proti záznamu bodů v registru řidičů nevyzvedl. Stěžovatel v kasační stížnosti namítá také porušení práva na spravedlivý proces, které spatřuje v tom, že nebyl seznámen s rozhodnutím o zamítnutí námitek proti záznamu bodů v registru řidičů, které nabylo právní moci fikcí doručení dne 4. 11. 2008 (uvedenou námitku však stěžovatel neuplatnil v řízení před krajským soudem, ačkoliv tak učinit mohl, a proto ji Nejvyšší správní soud považuje za nepřípustnou ve smyslu ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s.).

Podle názoru Nejvyššího správního soudu se žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí s námitkami stěžovatele v tomto smyslu podrobně vypořádal mimo jiné tak, že uvedl, že rozhodnutí o zamítnutí námitek bylo stěžovateli doručeno v souladu se zákonem na jeho adresu trvalého bydliště. Jednalo se o jeho jedinou a oficiální adresu pobytu, takže měl a mohl zcela oprávněně a naprosto logicky předpokládat, že mu jakékoliv úřední písemnosti nutně musí být doručovány na tuto adresu. Protože stěžovatel nebyl v době doručování na adrese jeho trvalého pobytu poštovním doručovatelem zastižen, byla písemnost s rozhodnutím uložena na poště a připravena k vyzvednutí, přičemž stěžovatel jako adresát písemnosti byl v souladu s § 23 odst. 4 správního řádu vyzván vložením oznámení o uložení doručované písemnosti na poště do domovní schránky, aby si uloženou písemnost ve stanovené lhůtě vyzvedl. To, že si stěžovatel písemnost ve stanovené lhůtě nevyzvedl, je jeho soukromý problém, který nemá na platnost doručení předmětné písemnosti vůbec žádný vliv. Není možné, aby správní orgány nesly odpovědnost za řádné vybírání (či nevybírání) poštovních schránek adresáty úředních písemností. Stěžovatel v průběhu celého správního řízení nikdy nenamítl, že by se na adrese svého trvalého bydliště nezdržoval, a ani nevyužil možnosti požádat správní orgán o navrácení v předešlý stav podle § 41 správního řádu. Žalovaný má za to, že bylo v moci stěžovatele, aby si přebíral poštu na adrese svého trvalého pobytu, anebo aby se nějakým způsobem postaral o to, aby se korespondence zasílaná mu na tuto adresu dostala do jeho rukou. Za této situace se, podle žalovaného, stěžovatel nemůže zaštiťovat tvrzením, že nevěděl o tom, že přišel o řidičské oprávnění, a že na jeho straně nebylo ani

minimum vůle řídit motorové vozidlo bez řidičského oprávnění, protože bylo v jeho silách, aby se o tom dozvěděl. Žalovaný (a předtím správní orgán prvního stupně) dospěl k závěru, že se stěžovatel přestupku dopustil z nedbalosti, a to z nedbalosti nevědomé. Krajský soud v podstatě se závěry žalovaného souhlasil.

Podle § 3 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, k odpovědnosti za přestupek postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění.

Podle § 4 odst. 1 téhož zákona přestupek je spáchán z nedbalosti, jestliže pachatel
a) věděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že tento zájem neporuší nebo neohrozí nebo
b) nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl.

Protože k odpovědnosti za přestupek v daném případě postačí zavinění z nedbalosti, má Nejvyšší správní soud v souladu s žalovaným i krajským soudem za to, že zavinění ve formě nevědomé nedbalosti bylo správními orgány stěžovateli prokázáno.

Nejvyšší správní soud odkazuje na zjištění ze správního spisu uvedená výše. Z nich vyplývá, že stěžovatel v průběhu správního řízení nenamítal, že by mu rozhodnutí Magistrátu města Zlína ze dne 3. 10. 2008, sp. zn. MMZL 54457/2008, nebylo doručeno (a nenamítal to ani v průběhu soudního řízení). Z obsahu správního spisu vyplývá, že příslušný správní orgán doručoval tuto písemnost prostřednictvím provozovatele poštovních služeb (§ 19 odst. 2 správního řádu) na adresu trvalého pobytu stěžovatele (§ 20 odst. 1 správního řádu). Adresát – stěžovatel nebyl zastižen, a proto byla doručovaná písemnost uložena (§ 23 odst. 1 správního řádu) v provozovně provozovatele poštovních služeb (§ 23 odst. 3 písm. b/ správního řádu). Podle obsahu obálky, v níž byla písemnost doručovaná, a která je součástí správního spisu, bylo adresátovi – stěžovateli poskytnuto poučení podle § 23 odst. 4 a 5 správního řádu. Rozhodnutí Magistrátu města Zlína ze dne 3. 10. 2008, sp. zn. MMZL 54457/2008 bylo doručováno a doručeno stěžovateli v souladu se správním řádem. Z obsahu správního spisu nevyplývá, že by stěžovatel požádal o navrácení v předešlý stav podle § 41 správního řádu. Není pochyb o tom, že stěžovatel měl možnost z výzvy vložené mu do domovní schránky zjistit, že mu Magistrát města Zlína zasílá písemnost, kterou si mohl vyzvednout v provozovně provozovatele poštovních služeb. Z toho, že stěžovatel svoji domovní schránku zřejmě nevybíral, respektive nekontroloval její obsah, a proto na výzvu do ní vloženou poštovním doručovatelem nereagoval, a uloženou zásilku si nevyzvedl, nelze vyvodit nedostatek zavinění ke spáchání přestupku – řízení motorového vozidla bez řidičského oprávnění vyplývající z tvrzeného nedostatku vědomosti o tom, že Magistrát města Zlína o jeho námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů rozhodl a jak. Naopak vzhledem k okolnostem, to je vložení oznámení o neúspěšném doručení písemnosti do domovní schránky, stěžovatel mohl a měl konat a uloženou zásilku si vyzvednout a z ní mohl zjistit rozhodné skutečnosti. Nebylo třeba zkoumat vlastnosti stěžovatele, zkušenosti a okamžitý stav stěžovatele (vzdělání, kvalifikace, obecné i speciální zkušenosti, inteligenci, postavení v zaměstnání). Nebylo také třeba, aby se žalovaný správní orgán zabýval okolnostmi a důvody proč si stěžovatel v úložní době zásilku s rozhodnutím o zamítnutí námitek proti záznamu bodů v registru řidičů nevyzvedl, nebo aby se zabýval tím, proč se nepodařilo doručit citované rozhodnutí

stěžovateli předáním osobně do jeho rukou. Doručení rozhodnutí fikcí má totiž stejné právní účinky na právní moc doručovaného rozhodnutí jako např. doručení rozhodnutí do vlastních rukou převzetím písemnosti fyzickou osobou, která byla při doručování písemnosti zastižena, či jako vyzvednutí si doručované písemnosti fyzickou osobou v úložní době v provozovně provozovatele poštovních služeb.

Z výše uvedeného je nutno vyvodit závěr, že stěžovatel řízením osobního automobilu poté, co ztratil řidičské oprávnění (to je po 4. 11. 2008) se dopustil vytýkaného přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích ve smyslu § 22 odst. 1 písm. e) bod 1. zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, v platném znění, tím, že dne 19. 8. 2009 v 15:40 hod v obci Zlín – Malenovice u benzínové čerpací stanice Shell řídil automobil tovární značky VW transportér RZ X v době, kdy nebyl držitelem příslušné skupiny a podskupiny řidičského oprávnění a tím porušil § 3 odst. 3 písm. a) zákona 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), přestože nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, protože to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná. Nebylo prokázáno, že by se krajský soud dopustil těch pochybení, která mu stěžovatel vytýká. Kasační stížnost stěžovatel uplatnil z důvodu dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Nejvyšší správní soud neshledal, že by krajský soud nesprávně posoudil právní otázky v předcházejícím řízení, a ani neshledal vadu řízení spočívající v tom, že skutková podstata z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo, že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit. Nejvyšší správní soud neshledal ani nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Stěžovatel nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu mimo jiné spatřuje i v nedostatečném vypořádání se s žalobními námitkami ohledně nenaplnění formálních znaků přestupku z důvodu, že krajský soud pouze citoval právní předpisy, aniž by je jakkoliv dále rozvedl, doplnil, vyložil a aplikoval na konkrétní projednávaný případ, a dále v tom, že v odůvodnění svého rozhodnutí neuvedl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů, pouze zrekapituloval už provedené správní řízení a obsah spisu, aniž by svůj názor nějak zdůvodnil a provedené důkazy a správní řízení jako takové hodnotil. Uvedená kasační argumentace stěžovatele však zůstala pouze v rovině obecného konstatování, proto se k ní Nejvyšší správní soud nemohl konkrétně vyjádřit. Obecně lze konstatovat, že krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku nejen zrekapituloval provedené správní řízení a obsah spisu, ale také uvedl jakými úvahami se při svém rozhodování řídil.

Nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu je namítána i z důvodu nepřesvědčivosti hodnocení krajského soudu, který neuvěřil žalobní námitce, že stěžovatel neměl potuchy, že rozhodnutí o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů může být vydáno, neboť stěžovatel sám námitky podal a proto se měl také zajímat o výsledek řízení.

Stejně tak krajský soud podle stěžovatele nepřezkoumatelně a nepřesvědčivě zdůvodnil rozpoznávací schopnosti stěžovatele jen na základě skutečnosti, že složil zkoušku z dopravních předpisů.

Krajský soud ve výše uvedených závěrech vyjádřil, proč nepovažoval za důvodnou právní argumentaci stěžovatele v žalobě. Stěžovatel argumentaci krajského soudu napadá jako nepřesvědčivou, nekonkretizuje však z jakého důvodu ji považuje za nedostatečnou, případně jakými dalšími skutečnostmi měl krajský soud povinnost se dále zabývat. Ani takto opět pouze obecně formulovaná kasační námitka nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu nemohla být shledána důvodnou.

Nesrozumitelnost napadeného rozsudku stěžovatel namítá i z důvodu, že se mu za použití interpretačních metod nepodařilo zjistit význam následující věty z odůvodnění napadeného rozsudku: *„Naopak žalobce tím, že nepřevezme rozhodnutí správního orgánu, o kterém věděl, že musí být vydáno a předpokládat, že nedošlo k jeho postižení za dosažení 12.ti bodů nelze se tím odpovědnosti zhostit.“*

Judikatura Nejvyššího správního soudu za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost obecně považuje takové rozhodnutí soudu, z jehož výroku nelze zjistit, jak vlastně soud ve věci rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl nebo jí vyhověl, popřípadě jehož výrok je vnitřně rozporný. Nesrozumitelné jsou i rozhodnutí, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení, kdo byl rozhodnutím zavázán, dále rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat o jaké věci bylo rozhodováno, či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné (srov. např. rozsudek NSS č. j. 2 Azs 47/2003 - 130 ze 4. 12. 2003).

Neúspěch stěžovatele při interpretaci uvedené věty, tak nemůže být důvodem pro zrušení napadeného rozsudku pro nepřezkoumatelnost. Ze stěžovatelem citované věty je navíc zřejmé, že podle názoru krajského soudu se stěžovatel nemůže zhostit své odpovědnosti za přestupek tím, že nepřevezme rozhodnutí správního orgánu o zamítnutí jeho námitek proti záznamu bodů v registru řidičů, o kterém věděl, že musí být vydáno a na základě nepřevzetí rozhodnutí předpokládat, že k jeho postižení za dosažení 12-ti sankčních bodů nedošlo. Ani takto uplatněná kasační námitka nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu nebyla shledána důvodnou.

Stěžovatel v kasační stížnosti poukazoval na judikát Nejvyššího soudu ČR ve věci 8 Tdo 1219/2009 ze dne 9. 12. 2009. V citovaném usnesení je podle stěžovatele dovozeno zavinění pachatele z toho, že se seznámil s obsahem rozhodnutí ohledně zákazu řízení motorového vozidla. Argumentem a contrario stěžovatel dospěl k závěru, že za situace, kdy se s obsahem rozhodnutí neseznámil, nemohl vědět, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem a přestupek je proto nezaviněný.

Usnesení Nejvyššího soudu ČR se však otázkou seznámení pachatele s obsahem rozhodnutí ohledně zákazu řízení motorového vozidla nezabývalo. Obviněný nesouhlasil s naplněním subjektivní stránky trestného činu spáchaného úmyslně z důvodu, že jej jeho obhájce k dotazu nesprávně informoval, že trest zákazu činnosti je vykonatelný až okamžikem doručení rozhodnutí krajského soudu o odvolání.

Stěžovatel tak z rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR dovodil závěry, které tento soud v jím posuzované věci vůbec neučinil. Odkaz na stěžovatelem uvedený judikát tak Nejvyšší správní soud považuje za nepřiléhavý.

Stěžovatel v kasační stížnosti cituje také z nálezu Ústavního soudu ve věci III. ÚS 2278/07 ze dne 5. 8. 2010, že ... *vina pachatele musí být ze strany soudů konstatována jen ohledně takového jednání, o němž mohl pachatel v době, kdy se ho dopouštěl, důvodně předpokládat, že jde o jednání trestné* ...., a to na podporu svého závěru, že vzhledem ke své nevědomosti, že není držitelem řidičského oprávnění, nemohl ani předpokládat, že jeho jednání bude přestupkem,

Ústavní soud však ve zmiňovaném rozhodnutí posuzoval právně i skutkově zcela odlišnou situaci od nyní posuzované věci, a to případ, kdy základem zavinění v rámci trestního řízení bylo porušení obecné prevenční povinnosti podle ustanovení § 415 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, ve znění pozdějších předpisů (generální prevenční klauzule). Použití citované judikatury jako podpůrného argumentu ve skutkově a právně zcela odlišném případu je nepřiléhající.

Závěrem Nejvyšší správní soud shrnuje, že v posuzované věci neshledal důvodnými kasační námitky a proto kasační stížnost proti rozsudku krajského soudu zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Žalovaný měl v řízení o kasační stížnosti úspěch a má proto nárok na náhradu nákladů tohoto řízení. Žalovanému však v řízení o kasační stížnosti náklady řízení nevznikly a proto Nejvyšší správní soud rozhodl tak, že se mu náhrada nákladů tohoto řízení nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. července 2011

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu